

Spis treści

Wykaz akronimów	13
Wstęp	15
1. Uzasadnienie wyboru tematu	15
2. Cel rozprawy	16
3. Tezy rozprawy i szczegółowe problemy badawcze	18
4. Zastosowane metody badawcze	19
5. Struktura rozprawy	20
6. Literatura	29
Rozdział 1	
Geneza i ewolucja obowiązku notyfikacji	36
1.1. Uwagi wprowadzające	36
1.2. Geneza wprowadzenia obowiązku notyfikacji	39
1.3. Program Ogólny z 28 maja 1969 r. i jego realizacja	43
1.4. Dyrektywa 83/189/EWG i jej nowelizacje	47
1.4.1. Dyrektywa 83/189/EWG	47
1.4.2. Nowelizacja dyrektywy 83/189/EWG na podstawie dyrektywy 88/182/EWG	50
1.4.3. Nowelizacja dyrektywy 83/189/EWG na podstawie dyrektywy 94/10/WE	51
1.4.4. Struktura dyrektywy 83/189/EWG po zmianach wprowadzonych dyrektywą 88/182/EWG	52
1.4.5. Struktura dyrektywy 83/189/EWG po zmianach wprowadzonych dyrektywą 94/10/WE	54
1.5. Dyrektywa konsolidacyjna 98/34/WE i jej nowelizacja na podstawie dyrektywy 98/48/WE	60
1.5.1. Podstawy prawne, motywy i zakres wprowadzonych zmian	60
1.5.2. Struktura dyrektywy 98/34/WE z uwzględnieniem zmian wprowadzonych dyrektywą 98/48/WE	61
1.6. Dyrektywa 2015/1535/UE	64
1.7. Wnioski	65

Rozdział 2

Ewolucja zakresu przedmiotowego krajowych „przepisów technicznych” objętych obowiązkiem notyfikacji w postanowieniach dyrektyw	68
2.1. Uwagi wprowadzające.....	68
2.2. Pojęcie „przepisów technicznych” według art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535/UE	70
2.3. Środki krajowe dotyczące „produktów” oraz „usług społeczeństwa informacyjnego”.....	78
2.3.1. Pojęcie „produktu”.....	78
2.3.2. Pojęcie „usług” społeczeństwa informacyjnego	80
2.4. Środki krajowe, których przestrzeganie jest obowiązkowe <i>de iure</i> lub <i>de facto</i> przy wprowadzaniu do obrotu „produktów”.....	90
2.4.1. Uwagi wstępne	90
2.4.2. Pojęcie „specyfikacji technicznej” według art. 1 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2015/1535/UE	91
2.4.3. Pojęcie „innego wymagania” według art. 1 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2015/1535/UE	96
2.4.4. Przepisy techniczne „ <i>de facto</i> ” według art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535/UE	99
2.4.4.1. Uwagi wstępne	99
2.4.4.2. Środki krajowe, z których wynika domniemanie zgodności ..	101
2.4.4.3. Dobrowolne porozumienia	101
2.4.4.4. Środki fiskalne lub finansowe	102
2.5. Przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, które zakazują produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu i stosowania „produktu”	105
2.6. Wnioski	106

Rozdział 3

Procedura notyfikacyjna	110
3.1. Uwagi wstępne	110
3.2. Charakter prawny notyfikacji	113
3.3. Obowiązki państw członkowskich wynikające z art. 5 dyrektywy 2015/1535/UE	116
3.4. Zarządzanie przez Komisję Europejską procedurą notyfikacji	121
3.5. Możliwe reakcje na notyfikację ze strony Komisji Europejskiej i pozostałych państw członkowskich	122
3.6. Obowiązek powstrzymania procedury legislacyjnej przez państwo notyfikujące (zachowanie okresu <i>standstill</i>)	124
3.7. Wyjątki od obowiązku notyfikacji lub zachowania okresu <i>standstill</i>	127
3.7.1. Zwolnienie z obowiązku wstrzymania procedury legislacyjnej z „naglących powodów” – art. 6 ust. 7 dyrektywy 2015/1535/UE ...	127
3.7.2. Wyjątki od obowiązku notyfikacji oraz przestrzegania okresu wstrzymania procedury legislacyjnej – art. 7 dyrektywy 2015/1535/UE ..	128

3.7.3. Zwolnienie z obowiązku zachowania okresu <i>standstill</i> z zachowaniem obowiązku notyfikacji	132
3.8. Notyfikacja w prawie polskim na tle porównawczym	132
3.9. Wnioski	135

Rozdział 4

Skutki zaniedbania obowiązku notyfikacji	139
4.1. Wstęp	139
4.2. Skutki naruszenia obowiązku notyfikacji w relacjach z Komisją Europejską ..	140
4.3. Konsekwencje naruszenia obowiązku notyfikacji w sferze prawa krajowego ..	142
4.3.1. Obowiązek odmowy stosowania nienotyfikowanych „przepisów technicznych”	142
4.3.1.1. Stan przed wydaniem orzeczenia w sprawie C-194/94 <i>CIA Security International</i>	142
4.3.1.2. Następstwa wyroku z dnia 30 kwietnia 1996 r. w sprawie C-194/94 <i>CIA Security International</i>	144
4.3.2. Rozciągnięcie braku skuteczności na „przepisy techniczne” przyjęte z naruszeniem zasady <i>standstill</i>	148
4.3.3. Prawne konsekwencje obowiązku odmowy zastosowania przepisów przyjętych z naruszeniem dyrektywy 2015/1535/UE	153
4.4. Zakres braku skuteczności przepisów uchwalonych z naruszeniem obowiązku notyfikacji	154
4.5. Problem bezpośredniego skutku dyrektyw notyfikacyjnych w stosunkach horyzontalnych	157
4.6. Odpowiedzialność odszkodowawcza państwa	159
4.6.1. Brak odpowiedzialności odszkodowawczej państwa za naruszenie prawa UE	159
4.6.2. Obowiązek odmowy zastosowania przepisu przyjętego z naruszeniem obowiązku notyfikacji a odpowiedzialność za szkody wyrządzone stosowaniem takich przepisów	161
4.7. Wnioski	164

Rozdział 5

Przesłanki kwalifikacji środków krajowych jako „przepisów technicznych” sprecyzowane w orzeczeniach TS, w których TS nie uznał danego środka krajowego za „przepis techniczny”	166
5.1. Uwagi wprowadzające	166
5.2. Środki krajowe, które nie odnoszą się do produktu jako takiego, w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2015/1535/UE	168
5.2.1. Uwagi wstępne	168
5.2.2. Wyrok TS w sprawie C-414/93 i in. <i>Semarano Casa</i>	169
5.2.3. Wyrok TS w sprawie C-33/97 <i>Colim</i>	170
5.2.4. Wyrok TS w sprawie C-314/98 <i>Snellers</i>	171

5.2.5. Wyrok TS w sprawie C-278/99 <i>van der Burg</i>	173
5.2.6. Wyrok TS w sprawie C-42/10 i in. <i>Marc Janssens</i>	173
5.2.7. Podsumowanie	174
5.3. Środki krajowe o charakterze zbyt ogólnym	180
5.3.1. Uwagi wstępne	180
5.3.2. Wyrok TS w sprawie C-361/10 <i>Intercommunale Interrosane</i>	180
5.3.3. Wyrok TS w sprawie C-307/13 <i>Lars Ivansson</i>	182
5.3.4. Wyrok TS w sprawie C-613/14 <i>James Elliot Construction</i>	183
5.3.5. Podsumowanie	184
5.4. Środki krajowe, których stosowanie nie jest obowiązkowe	186
5.4.1. Uwagi wstępne	186
5.4.2. Wyrok TS w sprawie C-37/99 <i>Donkersteeg</i>	187
5.4.3. Podsumowanie	189
5.5. Wnioski	190

Rozdział 6

Środki krajowe o charakterze „specyfikacji technicznych” dotyczące „produktów”

„produktów”	193
6.1. Uwagi wstępne	193
6.2. Specyfikacje techniczne dotyczące badań i metod badania oraz procedur oceny zgodności	196
6.2.1. Objaśnienia wstępne	196
6.2.2. Przepisy wprowadzające obowiązek zatwierdzenia produktu przed wprowadzeniem go na rynek. Wyrok TS w sprawie C-194/94 <i>CIA Security International</i>	197
6.2.2.1. Analiza wyroku	197
6.2.2.2. Ocena wyroku	201
6.3. Specyfikacje techniczne dotyczące wymagań mających zastosowanie do „produktu” w zakresie nazwy, terminologii, symboli, opakowania, oznakowania i etykietowania	206
6.3.1. Objaśnienia wstępne	206
6.3.2. Obowiązek umieszczania daty ważności na opakowaniu jednorazowych przyrządów medycznych. Wyrok TS w sprawie C-317/92 <i>Komisja przeciwko Niemcy</i>	207
6.3.2.1. Analiza wyroku	207
6.3.2.2. Ocena wyroku	209
6.3.3. Obowiązek umieszczania na produkcie znaku informującego konsumentów, że dany produkt jest szkodliwy dla środowiska. Wyrok TS w sprawie C-13/96 <i>Bic Benelux</i>	212
6.3.3.1. Analiza wyroku	212
6.3.3.1. Ocena wyroku	215

6.3.4. Obowiązek umieszczania przez producenta na opakowaniu informacji o kraju pochodzenia produktu. Wyrok TS w sprawie C-443/98 <i>Unilever</i>	220
6.3.4.1. Analiza wyroku	220
6.3.4.2. Ocena wyroku	224
6.3.5. Przepisy nakładające na producenta obowiązek identyfikacji opakowań. Wyrok TS w sprawie C-159/00 <i>Sapod Audic</i>	226
6.3.5.1. Analiza wyroku	226
6.3.5.2. Ocena wyroku	231
6.3.6. Przepisy wprowadzające obowiązek umieszczania na wszelkich nośnikach zawierających utwory objęte prawem autorskim wyróżniającego znaku poświadczającego legalność utworu. Wyrok TS w sprawie C-20/05 <i>Schwibbert</i>	235
6.3.6.1. Analiza wyroku	235
6.3.6.2. Ocena wyroku	238
6.4. „Specyfikacje techniczne” dotyczące metod produkcji oraz przetwórstwa „produktów” rolnych i innych „produktów”	239
6.4.1. Objąsniienia wstępne	239
6.4.2. Przepisy dotyczące norm jakości wody przeznaczonej do hodowli mięczaków. Wyrok TS w sprawie C-289/94 <i>Komisja przeciwko Włochy</i>	241
6.4.2.1. Analiza wyroku	241
6.4.2.2. Ocena wyroku	243
6.4.3. Przepisy wprowadzające zakaz stosowania leków zawierających Clenbuterol przy hodowli bydła. Wyrok TS w sprawie C-425/97 <i>Albers i in.</i>	246
6.4.3.1. Analiza wyroku	246
6.4.3.2. Ocena wyroku	248
6.5. Wyroki TS odnoszące się do więcej niż jednej kategorii „specyfikacji technicznych”	251
6.5.1. Objąsniienia wstępne	251
6.5.2. Przepisy wprowadzające możliwość odstępstwa od ustawy o margarynie. Wyrok TS w sprawie C-273/94 <i>Komisja przeciwko Holandia</i>	252
6.5.2.1. Analiza wyroku	252
6.5.2.2. Ocena wyroku	253
6.5.3. Przepisy wprowadzające wymóg zgodności domowych instalacji gazowych z narzuconymi normami. Wyrok TS w sprawie C-145/97 <i>Komisja przeciwko Belgia</i>	257
6.5.3.1. Analiza wyroku	257
6.5.3.2. Ocena wyroku	258

6.5.4. Przepisy wprowadzające szczegółowe wymagania, którym odpowiadać muszą alkomaty. Wyrok TS w sprawie C-226/97 <i>Lemmens</i>	262
6.5.4.1. Analiza wyroku	262
6.5.4.2. Ocena wyroku	265
6.6. Wnioski	269

Rozdział 7

Środki o charakterze „innych wymagań” lub krajowych przepisów zakazujących

7.1. Uwagi wstępne	276
7.2. Wyroki TS z dziedziny prawa hazardowego	281
7.2.1. Wyrok TS w sprawie C-267/03 <i>Lindberg</i>	281
7.2.1.1. Analiza wyroku	281
7.2.1.2. Ocena wyroku	284
7.2.2. Wyrok TS w sprawie C-65/05 <i>Komisja przeciwko Grecja</i>	291
7.2.2.1. Analiza wyroku	291
7.2.2.2. Ocena wyroku	292
7.2.3. Wyrok TS w sprawie C-213/11 <i>Fortuna</i>	293
7.2.3.1. Analiza wyroku	293
7.2.3.2. Ocena wyroku	295
7.2.4. Wyrok TS w sprawie C-98/14 <i>Berlington</i>	302
7.2.4.1. Analiza wyroku	302
7.2.4.2. Ocena wyroku	303
7.2.5. Wyrok TS w sprawie C-303/15 <i>Naczelnik Urzędu Celnego</i>	304
7.2.5.1. Analiza wyroku	304
7.2.5.2. Ocena wyroku	305
7.2.6. Podsumowanie	310
7.3. Wyroki TS dotyczące innych gałęzi prawa niż prawo hazardowe	316
7.3.1. Wyrok TS w sprawie C-303/04 <i>Lidl Italia</i>	316
7.3.1.1. Analiza wyroku	316
7.3.1.2. Ocena wyroku	317
7.3.2. Wyrok TS w sprawie C-144/16 <i>Municipio di Palmela</i>	318
7.3.2.1. Analiza wyroku	318
7.3.2.2. Ocena wyroku	320
7.3.3. Podsumowanie	322
7.4. Wnioski	323
Podsumowanie	329
Bibliografia	343

1. Uzasadnienie wyboru tematu

Budowa rynku wewnętrznego, który zgodnie z art. 26 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej¹ „obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w których jest zapewniony swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału, zgodnie z postanowieniami Traktatów”² wymagała od państw członkowskich Unii Europejskiej³ działań prowadzonych dwutorowo. Z jednej strony należało usunąć istniejące już bariery w handlu⁴, czemu służyła harmonizacja. Zaś z drugiej podjęto środki mające na celu zapobieżenie powstawaniu nowych barier, co doprowadziło do utworzenia „prewencyjnego mechanizmu kontrolnego”⁵ zawartego pierwotnie w dyrektywie Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającej procedurę przekazywania informacji dotyczących norm i przepisów technicznych⁶ (dalej: dyrektywa 83/189/EWG). Następnie dyrektywa 83/189/EWG była nowelizowana i kodyfikowana celem rozszerzenia zakresu przedmiotowego obowiązku notyfikacji. Niniejsza rozprawa dotyczy właśnie tego drugiego aspektu budowania rynku wewnętrznego, którym jest zapobieganie powstaniu przeszkód w swobodnym przepływie towarów pomiędzy państwami członkowskimi.

Zagadnienie notyfikacji „projektów przepisów technicznych” zdawało się być pomijane w polskiej literaturze aż do momentu wystąpienia problemów z noty-

¹ Dz. Urz. UE C 202 z 7.06.2016, s. 47, dalej: TFUE.

² Wcześniej materię tę regulował art. 14 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dz. Urz. WE C 191 z 29.07.1992, s. 1, dalej jako TWE.

³ Unia Europejska (dalej: UE) zastąpiła Wspólnotę Europejską (dalej: WE) wraz z wejściem w życie Traktatu z Lizbony zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską podpisany w Lizbonie dnia 13 grudnia 2007, Dz. Urz. UE C 306 z 17.12.2007, s. 1, dalej: Traktat z Lizbony.

⁴ Przy czym mowa o barierach wynikających z różnorodności ustawodawstwa państw członkowskich.

⁵ M. Taborowski (red.), *Skutki braku notyfikacji przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych dla wymiaru sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej*, Warszawa 2016, s. 11.

⁶ Council Directive 83/189/EEC of 28 March 1983 laying down a procedure for the provision of information in the field of technical standards and regulations, Dz. Urz. EWG L 109 z 26.04.1983, s. 8.

fikacją ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych⁷ (dalej: u.g.h.). W wyniku tego zaniedbania doszło do wydania przez Trybunał Sprawiedliwości (dalej: TS) dwóch wyroków, które poruszają zarówno kwestię pojęcia „przepisu technicznego”, jak i skutków zaniedbania obowiązku notyfikacji. Chodzi o wyrok TS z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C-213/11, C-214/11 i C-217/11, *Fortuna sp. z o.o. (C-213/11)*, *Grand sp. z o.o. (C-214/11)* i *Fortuna sp. z o.o. (C-217/11)* przeciwko Dyrektorowi Izby Celnej w Gdyni⁸ (dalej: wyrok TS w sprawie C-213/11 *Fortuna*) oraz o wyrok TS z dnia 13 października 2016 r. w sprawie C-303/15 *Naczelnik Urzędu Celnego I w Ł. przeciwko G.M. i M.S.*⁹ (dalej: wyrok TS w sprawie C-303/15 *Naczelnik Urzędu Celnego*).

Wskazane wyroki wzbudziły zainteresowanie doktryny tematem notyfikacji. W polskiej literaturze pojawił się szereg artykułów, opracowań i opinii prawnych¹⁰, w tym dwie obszerne publikacje zawierające prace zbiorowe¹¹. Niemniej jednak te publikacje zajmują się przede wszystkim pojęciem „przepisu technicznego” z punktu widzenia kwalifikacji przepisów u.g.h. jako „przepisów technicznych” oraz skutkami zaniedbania obowiązku notyfikacji. Brakuje zatem zarówno w literaturze polskiej, jak i zagranicznej¹² publikacji, która w sposób całościowy podchodzi do pojęcia „przepisu technicznego” dotyczącego „produktów” i która w sposób szczegółowy analizuje elementy tego pojęcia.

2. Cel rozprawy

Obecnie obowiązująca dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego¹³ (dalej: dyrektywa 2015/1535/UE) służy „zagwarantowaniu prawidłowego funkcjonowania swobód unijnego rynku wewnętrznego”¹⁴. Państwa

⁷ Tekst pierwotny: Dz. U. Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.; tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 471.

⁸ ECLI:EU:C:2012:495.

⁹ ECLI:EU:C:2016:771.

¹⁰ G. Grabowska, P. Kruszyński, W. Gontarski, *Obowiązek notyfikowania projektów przepisów prawa Komisji Europejskiej w świetle wybranego orzecznictwa luksemburskiego*, Warszawa 2012.

¹¹ M. Taborowski (red.), *Skutki braku notyfikacji...*; A. Sołtys, M. Taborowski (red.), *Krajowe regulacje hazardu w świetle prawa Unii Europejskiej*, Warszawa 2018.

¹² Przy czym mowa o literaturze zagranicznej opublikowanej w języku angielskim.

¹³ Dz. Urz. UE L 241 z 17.09.2015, s. 1.

¹⁴ J. Barcz, *Przepisy ustawy o grach hazardowych jako „przepisy techniczne” – czyli co powiedział i co mógł powiedzieć Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku w sprawie Fortuna oraz w wyroku w sprawie Naczelnik Urzędu Celnego I w Ł.?*, w: M. Taborowski (red.), *Skutki braku notyfikacji...*

członkowskie uchwalają i wprowadzają w życie szereg aktów prawnych dotyczących „produktów”, które sprawiają, że sprzedaż „produktów” pochodzących z jednego państwa członkowskiego w innym może być znacznie utrudniona, a nawet niemożliwa. Wszystkie te środki krajowe, które dotyczą przede wszystkim wymaganych cech, jakie „produkt” musi posiadać, aby został dopuszczony do sprzedaży, jak również te opisujące wymagany proces produkcji, oraz przepisy zakazujące stosowania lub sprzedaży określonych „produktów” oraz regulujące cykl życia „produktu” po wprowadzeniu go na rynek tworzą zakłócenia rynku wewnętrznego. Obowiązek notyfikacji ma takim zakłóceniom zapobiegać.

Ten prewencyjny cel dyrektywy 2015/1535/UE przejawia się w kilku aspektach. Po pierwsze, z art. 34 i 35 TFUE wynika ogólny zakaz przyjmowania środków krajowych wprowadzających przeszkody w swobodnym przepływie towarów. Po drugie, państwa członkowskie mają swobodę w przyjmowaniu „przepisów technicznych” powodujących przeszkody w wymianie handlowej na unijnym rynku wewnętrznym tylko wtedy, gdy są uzasadnione wymogami imperatywnymi¹⁵ lub wymogami, o których mowa w art. 36 TFUE. Może się wydawać, że przepisy traktatowe gwarantują wystarczającą ochronę rynku wewnętrznego. Tymczasem mechanizm ten był niewystarczający i o wiele mniej efektywny niż obowiązek notyfikacji¹⁶, przyjęty po raz pierwszy dyrektywą 83/189/EWG. Wreszcie, poinformowanie Komisji Europejskiej (dalej: KE) i innych państw członkowskich o swoich zamierzeniach legislacyjnych dotyczących środków krajowych powodujących przeszkody w handlu i odroczenie przyjęcia tych środków przez określony czas pozwala na ich ocenę nie tylko pod kątem negatywnego wpływu na wymianę handlową, ale też pod względem zgodności z traktatowym zakazem ograniczeń.

Celem niniejszej rozprawy jest analiza pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535/UE, uwzględniająca trzy kategorie „przepisów technicznych” dotyczących „produktów”, tj. „specyfikacje techniczne”, „inne wymagania” oraz przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państw członkowskich zakazujące produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu lub stoso-

¹⁵ W wyroku z dnia 30 listopada 1995 r. w sprawie C-55/94 *Reinhard Gebhard przeciwko Consiglio dell'Ordine degli Avvocati e Procuratori di Milano* TS sprecyzował warunki wprowadzania ograniczeń swobód traktatowych, tj. nie mogą być dyskryminujące, muszą być uzasadnione bezwzględnie przyczynami dotyczącymi interesu powszechnego, muszą być odpowiednie do celu (proporcjonalne) oraz nie mogą wykraczać poza to, co jest konieczne do realizacji celu. Zob. ECLI:UE:C:1995:411, motyw 37. Patrz też wyrok z dnia 20 lutego 1979 r. w sprawie C-120/78 *Rewe-Zentral AG przeciwko Bundesmonopolverwaltung für Branntwein*, ECLI:EU:C:1979:42 (dalej: wyrok TS w sprawie C-120/78 *Cassis de Dijon*).

¹⁶ Przepisy krajowe, które już weszły w życie i powodują zakłócenia rynku wewnętrznego mogą być wyeliminowane z porządków prawnych państw członkowskich jedynie w drodze postępowania o naruszenie prawa Unii.

wania „produktu”. Należy wskazać, że pomiędzy sprawnym funkcjonowaniem rynku wewnętrznego a obowiązkiem notyfikacji istnieje ścisła korelacja. Innymi słowy, lepsze zrozumienie pojęcia „przepisu technicznego” przyczynia się do zwiększonej liczby powiadomień o „projektach przepisów technicznych”, a co za tym idzie, unijny rynek wewnętrzny będzie funkcjonował sprawniej. Obowiązek notyfikacji został również rozszerzony o „usługi” społeczeństwa informacyjnego, które jednak nie będą przedmiotem zainteresowania niniejszej rozprawy.

3. Tezy rozprawy i szczegółowe problemy badawcze

Tezy główne rozprawy brzmią następująco:

- 1) Ustanowiony na mocy regulacji wspólnotowych a następnie unijnych obowiązek notyfikacji regulacji krajowych dotyczących produktów, mających wpływ na swobodę przepływu towarów, stał się jednym z istotnych środków budowy wspólnego rynku a następnie rynku wewnętrznego Unii Europejskiej.
- 2) Orzecznictwo TS odegrało w procesie precyzowania pojęcia „przepisów technicznych” objętych obowiązkiem notyfikacji, przesłanek obowiązku notyfikacji oraz przesłanek kwalifikacji krajowego środka prawnego jako „przepisu technicznego” zasadniczą rolę.

W celu zweryfikowania powyższych tez rozprawy, konieczne okazało się poddanie dogłębnej analizie następujących problemów badawczych, przy uwzględnieniu dorobku orzeczniczego TS:

- ewolucji unijnych, a wcześniej wspólnotowych¹⁷, regulacji prawnych wprowadzających obowiązek informowania KE i państw członkowskich o „projektach przepisów technicznych”, a w następnej kolejności ewolucji pojęcia „przepisów technicznych” dotyczących „produktów”,
- charakteru prawnego obowiązku notyfikacji oraz ewolucji jego zakresu przedmiotowego, z uwzględnieniem obowiązków państw członkowskich wynikających z aktów prawnych regulujących ten obowiązek oraz wyjątków od obowiązku notyfikacji lub przestrzegania okresu wstrzymania procedury legislacyjnej,
- zasadniczych elementów procedury notyfikacji oraz skutków prawnych zaniebdania notyfikacji środków krajowych,
- pozytywnych oraz negatywnych przesłanek kwalifikacji krajowego środka prawnego jako „przepisu technicznego”¹⁸ należącego do kategorii „specy-

¹⁷ Od wejścia w życie Traktatu z Lizbony nie używa się już pojęcia Wspólnoty Europejskiej (dalej: WE), które zostało zastąpione przez Unię Europejską (dalej: UE).

¹⁸ Art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535/UE.